

Sygn. akt III UK 191/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z odwołania J. R.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G.
o przyznanie emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 25 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 marca 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżącego na jakiegokolwiek względy, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Argumentacja uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753). Uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących

poważne wątpliwości polega nie tylko na przedstawieniu tych wątpliwości, lecz także wykazaniu, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej i w doktrynie prawniczej. Z kolei wykazanie - podnoszonej w skardze kasacyjnej - oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona. Chodzi tu więc o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. W niniejszej sprawie stan taki nie występuje.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. stwierdzając, że: „Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniam przesłanką oczywistej zasadności skargi kasacyjnej tj. oczywistego naruszenia przez Sąd Okręgowy w G. prawa materialnego poprzez jego niewłaściwą wykładnię i zastosowanie. Sąd II Instancji w sposób oczywisty naruszył przepisy prawa materialnego, tj. art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Dz.U 1998 Nr 162, poz. 1118 (z późn. zm.) oraz art. 32 ust. 4 tejże ustawy w związku z § 4 w tym załączniku A Dział V pkt 5, rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (...).”

Wniosek ten nie został poparty jakimkolwiek wywodem prawniczym, który wskazywałaby na kwalifikowaną postać naruszenia przez sąd drugiej instancji konkretnych przepisów prawa materialnego, czy też procesowego. Wskazać należy także, że wniosek o przyjęcie przedmiotowej skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wewnętrznie sprzeczny. Przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazana w tym wniosku (oczywista zasadność skargi) w ocenie skarżącego polega na niewłaściwej wykładni i zastosowaniu art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Skarżący jednak tę oczywistość uzasadnia wystąpieniem poważnych wątpliwości interpretacyjnych na tle powołanych przepisów, na skutek sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem, co odpowiada przesłance o przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

zbudowanej na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Innymi słowy skarżący nie wykazał oczywistego naruszenia prawa rozumianego jako naruszenia przepisów prawa, które jest widoczne *prima facie* (bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurejdyycznej), lecz wskazuje występowanie potrzeby dokonania wykładni powołanych wyżej przepisów, jednocześnie nie uzasadniając, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej i w doktrynie prawnej.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw